

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.792/2010/10. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Ny. P. pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Zeke László ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Zeke Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen - akinek a pernyertessége érdekében a dr. Papp Dezső ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Papp Dezső Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt beavatkozó neve (címe) beavatkozott - kártérítés megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.P.21.728/2009/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a beavatkozónak 5 000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget, míg a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes édesanyja, az 1947. évben született **néhai K. A-né** 2008. április hó 28. napján került felvételre az alperes neurológiai osztályára stroke diagnózissal, ahol az intenzív, a stroke és krónikus részlegeken állt kezelés alatt a 2008. május hó 23. napján bekövetkezett haláláig. A néhainál a beküldés okaként megjelölt megbetegedéssel összefüggésben bal oldali agyi infarktust, agylágyulást és ahhoz társuló súlyos fokú, a bal oldali végtagok bénulásával járó mozgáskorlátozottságot diagnosztizáltak, ezért kezelését az ennek megfelelő terápia szerint végezték. A 2008. május hó 7. napján elvégzett gyomortükrözéses vizsgálat és az annak eredményét megerősítő vizsgálati leletek alapján a

gyomorban kialakult rosszindulatú daganatos megbetegedés is diagnosztizálásra került. Az önmagukban is halálos kimenetellel, illetőleg szövődménnyel járó súlyos betegségek ötvöződtek, amelyek egymást rosszabbító hatása eredményezte a néhai halálát. Az egyik megbetegedés a lappangva kialakuló, a legutolsó időszakban viszont jelentősen felgyorsuló ütemet mutató rosszindulatú daganat, a másik pedig a hevenyen kialakuló, többszörös, nagy kiterjedésű agyállomány elhalással járó keringési elégtelenség volt. A halál közvetlen oka befolyásolhatatlan szívelégtelenség volt, melyet a különböző kóros elváltozások egymás hatását felerősítő kórlefolyása idézett elő az azokhoz társuló súlyos mozgásképtelenség következményeként kialakult pangással és hörgő-tüdőgyulladással együttesen. Ebben a stádiumban a sebészeti gyógyíthatóság lehetősége már nem állt fenn, a néhai életét sem műtéti beavatkozás, sem egyéb kezelés nem menthette volna meg. A néhai kezelése során az alperes részéről eljáró személyek a rájuk irányadó szakmai szabályokat betartották, a beteg gyógyulási esélyét, életkilátásait nem rontották, a halál a részükről objektíve nem volt megelőzhető.

A felperes a módosított keresetében kérte:

- a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján annak megállapítását, hogy az alperes megsértette **néhai K. A-né** élethez, emberi méltósághoz és egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogait,
- a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján az alperest elégtétel adására kötelezni, így a helyi és országos írott napi sajtóban az előbbiek, továbbá az embertelen, megalázó bánásmódról szóló jogszabályi rendelkezések és a hozzátartozóhoz fűződő személyiségi jog megsértése miatti bocsánatkérés közzétételére,
- a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján alperest 15 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak a 2008. május hó 23. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelezni.

Az alperes és a beavatkozó ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a 36. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 125 000 Ft és a beavatkozónak 100 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját, valamint a le nem rótt kereseti illetéket és az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Határozatának indokolásában az irányadó jogszabályi rendelkezések ismertetése mellett (a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése, 76. §-a, 84. §-ának (1) bekezdése, 85. §-ának (1) bekezdése, 339. §-ának (1) bekezdése, 355. §-ának (1) és (4) bekezdései, az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény 5. §-ának (2) bekezdése, az egészségügyről szóló 1997. CLIV. törvény 2. §-ának (1)-(2) bekezdései, 7. §-ának (1) bekezdése, 10. §-ának (1) bekezdése, 77. §-ának (3) bekezdése, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 25. §-ának (1) bekezdése, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő

jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 3. cikke) az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a személyiségi jogok a jogosult személyéhez kötődnek, amelyek a halálával megszűnnek, elenyésznek, azok tekintetében jogutódlásnak nincs helye. Az e jogok megsértésének szankciói vonatkozásában sem kerülhet sor anyagi jogi jogutódlásra, az engedményezésüket ugyanis a Ptk. 328. §-ának (2) bekezdése tiltja, míg az örökösre átszálló hagyatéknak nem képezik részét. A jogosult halálával ezért a személyhez fűződő jogok megsértése miatti igények is megszűnnek, elenyésznek. Még a néhai életében bekövetkezett személyiségi jogsértés miatti igények tekintetében a felperes nem minősül jogutódnak, ezért a személyiségi jogsérelem objektív szankciói iránti igényérvényesítésre sem jogosult. Az igényérvényesítést a Ptk. 85. §-ának (1) bekezdésében foglalt eljárásjogi szabály is kizárja, miszerint a törvényben megfogalmazott kivételektől eltekintve a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni, miként ezt támasztja alá a BH 2007/367. szám alatt eseti döntés indokolása is. A bírói gyakorlat ezt annyiban törte át, hogy az elhunyt személy hozzátartozóinak a Ptk. 85. §-ának (3) bekezdésén alapuló keresetindítási joga alapján lehetővé tette a személyiségi jogsértések miatt a jog jogosultja által még életében megindított perbe jogutódként való belépésüket (EBH 2004/1022.), azonban a peres igényérvényesítés stádiumába a személyiségi jog jogosultja által el nem juttatott személyiségi jogi igények tekintetében sem anyagi jogi, sem eljárásjogi jogutódlásnak nincs helye, azok érvényesítése iránt a hozzátartozó önállóan nem léphet fel. Erre tekintettel a felperes állítása szerint az édesanyja által még életében elszenvedett személyiségi jogsértésekre alapított és az objektív szankciók alkalmazására irányuló keresete nem volt alapos.

A felperes hivatkozott a hozzátartozóhoz fűződő személyiségi joga megsértésére is, amelyet az elsőfokú bíróság annak helyes tartalma szerint a felperesnek a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi joga megsértésére alapított igényként bírált el. Ezen jogsértés megállapítására akkor kerülhet sor, ha a jog jogosultjának hozzátartozója valamely személy jogellenes magatartásával összefüggésben veszíti el az életét, vagy a korábbi életminőségét meghatározó képességeit (jellemzően a gondozást, ápolást is igénylő maradandó és súlyos testi fogyatékoság eseteiben). A perben azonban nem volt megállapítható, hogy az alperes magatartása, illetve mulasztása okozta volna a néhai halálát, amiért ez okból sem volt lehetőség a kért objektív szankció, ahogy a szubjektív szankció alkalmazására sem.

Az **E. F.** által beszerzett Egyetem Igazságügyi és Biztosítás-orvostani Intézetének, valamint az Igazságügyi Szakértői és Kutató IntézetekOrvosszakértői Intézetének igazságügyi szakértői véleményei egyezően állapították meg, hogy a néhai természetes eredetű megbetegedései következtében hunyt el, ami az alperes részéről nem volt megelőzhető, az alkalmazottai eljárásuk során a szakmai szabályokat és a rájuk irányadó gondossági követelményeket maradéktalanul megtartották, a néhai életkilátásait, gyógyulási esélyeit nem rontották. Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett szakvélemény alapján megállapította, hogy az előbbi szakvélemények felperes által állított ellentmondása látszólagos volt. A rendelkezésre álló igazságügyi szakértői vélemények aggálytalanok és ellentmondásoktól mentesek voltak, amiért mellőzte az elsőfokú bíróság a felperesnek az **E. T. T.** kirendelésére vonatkozó indítványát. Mellőzte továbbá a felperes által indítványozott tanúk kihallgatását is, mint szükségtelent egyrészt a keresetösségi jogi

hiánya miatt, másrészt pedig azért, mert a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jog sérelmére alapított igény tekintetében a per eldöntéséhez szükséges adatok maradéktalanul rendelkezésre álltak. További indokként jelölte meg azt is, hogy a tanúként kihallgatni kért személyek az **E. F.** előtt folyamatban volt eljárásban már nyilatkozatot tettek, amelyek a jelen per anyagát képezték, valamint a szakvélemények nem jeleztek olyan többletinformáció iránti igényt, aminek alapján eltérő döntés meghozatala lett volna várható.

A fentiek miatt utasította el az elsőfokú bíróság a felperes keresetét, őt a pervesztessége miatt kötelezve az alperes és a beavatkozó mérsékelt összegben meghatározott perköltségének megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kérte azzal, hogy a nem vagyoni kártérítés iránti követelését 1 Ft-ra szállította le. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítása mellett. Sérelmezte az általa kért szakértői és tanúbizonyítás mellőzését, ez utóbbi miatt a közvetlenség elvének sérelmét állítva. Hivatkozott aMegyei Bíróság másik tanácsa előtt a néhai halála miatt a házastársa által indított perre, ahol sor került a kért tanúkihallgatásra. Utalt arra, hogy az **E. F.** határozatának bírósági felülvizsgálata iránt a Bíróság előtt per van folyamatban. Állította, hogy az édesanyját meg kellett volna műteni vitális indikáció alapján, ahogy indokolt lett volna az onkológiai osztályra való átszállítása is - ezek elmulasztása alapozza meg az alperes felelősségét. Változatlanul állította jogosultságát édesanyja személyiségi jogainak megsértése miatti igényérvényesítésre, mert a néhai nem volt olyan állapotban, hogy a személyhez fűződő jogainak védelmében maga lépjen fel. Emiatt szükségesnek tartja az általa történő jogérvényesítést megakadályozó jogszabály módosítását, aminek kezdeményezését is kilátásba helyezte. Olvasatában a Ptk. 85. §-ának (1) bekezdése csak a személyhez fűződő jogok tekintetében írja elő a személyes jogérvényesítést, méghozzá diszpozitív módon, ami nem jelenti egyben a szankciós igények személyes érvényesíthetőségét is. Hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára és az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (2) bekezdésében írtakra, amelyek ellentétesek a Ptk. előbb felhívott rendelkezésével, ezért ez utóbbit a tagállami bíróságnak kötelessége félretenni. A szakértői bizonyítás továbbfejlesztésének elmaradását azért sérelmezte, mert a szakvélemények közötti ellentmondás valóságos volt, ezért azt az **E. T. T.** közreműködésével kellett volna feloldani. Felháborítónak tartja a kezelőorvos továbbképzésre történő elutazását, mert az édesanyját az orvosváltás is megviselte, ez egyben megalázó is volt, amely eljárás sérti az élethez, az egészséghez és a személyi biztonsághoz való jogot, valamint a kínzás tilalmába is ütközik. Sérelmezte, hogy a határozathirdetés alkalmával már nem tehetett nyilatkozatot. Az alperes és a beavatkozó javára megítélt perköltség összegének a mérséklését is kérte hátrányos helyzetére hivatkozással.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a nem vagyoni kártérítés iránti követelést 1 Ft-ot meghaladó részben elutasító rendelkezését, míg a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges körben a releváns bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében írtaknak megfelelően értékelte, azokból az irányadó jogszabályok alkalmazásával helytálló következtetéseket vont le, amivel az ítélet tábla is egyetértett, ezért kizárólag a fellebbezésben írtak miatt mutat rá a következőkre.

A felperes által a fellebbezésében hivatkozott Európai Unióról szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt szövege (közzétéve az Európai Unió Hivatalos Lapjában a 2010/C 83/01. közleményszám alatt 2010. március hó 30. napján) 6. cikkének (2) bekezdése szerint az Unió csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, ez a csatlakozás nem érinti az Uniónak a Szerződésekben meghatározott hatásköreit. Ugyanezen cikk (3) bekezdése alapján az alapvető jogok, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, az uniós jogrend részét képezik mint annak általános elvei. Az idézett rendelkezésekből a felperes állításával ellentétben nem következik a Ptk. 85. §-ának (1) bekezdésében írt rendelkezés „félretételének kötelezettsége”, ahogy ebből a törvényhelyből nem vonható le olyan következtetés sem, miszerint annak diszpozitivitása lehetővé tenné, hogy a felperes a néhai személyhez fűződő jogainak megsértése miatti szankciók alkalmazására vonatkozó igényét maga érvényesíthesse. Egyebekben az ítélet tábla visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kifejtett álláspontra, amelynek lényegét tekintve a személyiségi jogból származó igényeket személyesen lehet érvényesíteni, azt sem engedményezni, sem örökölni nem lehet, míg a más általi igényérvényesítésre csak akkor kerülhet sor, ha a jogosult az általa megindított per folyamán meghal, s a jogutódja a perbe belépve folytatja azt.

A felperes alaptalanul tartotta hiányosnak az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást. A tanúbizonyítás iránti kérelem teljesítését az elsőfokú bíróság elsődlegesen azért mellőzte, mert a rendelkezésre álló adatok alapján a perbeli jogvita megnyugtatóan elbírálható volt. Mögöttesen hivatkozott csupán arra, hogy a felperes által megjelölt személyek nyilatkozata a más hatóságtól beszerzett iratok között elfekszik, amellyel kapcsolatban utalt rá, miszerint az ő tanúkénti kihallgatásukat a lefolytatott bizonyítás sem tette szükségessé. Ilyen körülmények között nem sértette meg a közvetlenség elvét az elsőfokú bíróság, mert a kért bizonyítás mellőzésének nem a tanúként megjelölt személyek nyilatkozatának rendelkezésre állása volt az alapvető indoka. Megjegyzi azt is az ítélet tábla, amint arra a felperes a fellebbezésében is hivatkozott, hogy az azonos jogi képviselő mellett a felperes házastársa által indított perben sor került ezen személyek tanúkénti kihallgatására, tehát a felperes nemcsak ezen bizonyítási cselekmény megtörténtéről, hanem annak tartalmáról is tudomással bírt. Amennyiben az 5.P.20.677/2010. szám alatt folyamatban volt perben tett tanúvallomásoknak ügydöntő jelentősége lett volna, úgy a felperes nyilvánvalóan arra is hivatkozott volna a közvetlenség elvének sérelmén túl, ám

ezzel összefüggésben csupán azt említette meg, hogy **dr.Sz. Z. P.** tanúvallomása szerint a sebészeti és az endoszkópos vizsgálatra nem egy helyiségben szokott sor kerülni, ezért a néhai másik helyiségbe szállításának hiányában az endoszkópos vizsgálatra nem kerülhetett sor. A felperes ilyen tartalmú tényállítást tett már a 2010. április hó 8. napján megtartott tárgyaláson („a perbeli betegnél endoszkópos vizsgálat sem készült”), amivel szemben megállapítható a 6. sorszám alatt becsatolt egészségügyi dokumentáció alapján, hogy a néhainál 2008. május hó 7. napján sor került az endoszkópos vizsgálat elvégzésére, az arról készült lelet rendelkezésre állt, miként annak eredményét a 2008. május hó 23. napján kelt sebészeti konzulensi véleményt tartalmazó ambuláns nyilvántartás is rögzítette anélkül, hogy a vizsgálat ismételt elvégzését állította volna (ahogy ilyen nem szerepelt az OEP felé elszámolt vizsgálatok között). Emellett **dr.Sz. Z. P.** az **E. F.** előtti eljárásban a 2008. május hó 7. napi vizsgálat elvégzéséről nyilatkozott a 9/A/1. sorszám alatt becsatolt határozat tanúsága szerint, továbbá a perben beszerzett szakvélemény is ezt erősítette meg. Itt mutat rá az ítéletábra, hogy a felperes alaptalanul hiányolta a 2008. május hó 23. napi endoszkópos vizsgálatot, mert annak ezen a napon történt ismételt elvégzésére a rendelkezésre álló adatokból nem lehetett következtetni, illet a néhaira vonatkozó egészségügyi dokumentáció nem tartalmazott, ahogy ez a szakértői véleményekből sem következett. A perben beszerzett szakértői vélemény a felperes által elsőként feltett kérdésre („Az alperes alkalmazottai biztosan elvégezték-e 2008. május hó 23. napján az endoszkópos vizsgálatot?”) a vizsgálat megtörténtét azon az alapon állította, hogy az akkor nyert szövetmintákból készült el a későbbi szövettani lelet, amely megállapítás nyilvánvalóan a 2008. május hó 7. napján elvégzett vizsgálatra vonatkozott, hiszen ekkor került sor a szövetminta vételére, majd az azon elvégzett szövettani vizsgálat erősítette meg a rosszindulatú gyomordaganat diagnózisát (miként a felperes másodikként feltett kérdésére adott szakértői válasz is ezt támasztotta alá). Nem sértett ezért eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor az orvosi és ápolói személyzet felperes által megjelölt tagjainak tanúként történő kihallgatását mellőzte, míg a további személyek kihallgatását a felperes keresetösség jogának a hiánya tette szükségtelemmé.

Szintén nem követett el eljárási hibát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes kérelme ellenére a szakértői bizonyítás továbbfejlesztése iránt nem intézkedett, ugyanis a rendelkezésre álló, részben kiegészített szakvélemények mentesek voltak a valós ellentmondásoktól, egységesek voltak a levont konzekvenciák tekintetében, továbbá a következetes bírói gyakorlat szerint önmagában az a körülmény, hogy a szakvélemény a félre kedvezőtlen megállapításokat tartalmaz, azt nem teszi aggályossá, ezért ennek alapján nincs helye további szakértői bizonyításnak. Annak sem volt akadálya, hogy az elsőfokú bíróság felhasználja az **E. F.** által beszerzett szakvéleményeket, amellyel összefüggésben fennálló kötelezettségét teljesítette, nevezetesen azokat a tárgyalás anyagává tette és biztosította, hogy azokat a felek megismerhessék.

Helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperessel szembeni kártérítési követelésnek hiányzik a jogalapja, mert a néhai esetében a műtéti beavatkozás vitális indikációja nem állt fenn, és ugyan 2008. május hó 20. napján felmerült a jejunosztómia (művi sipoly készítése a hasfalon át az éhbélbe) lehetősége, de ez sem sebészeti, sem aneszteziológiai szempontból nem volt indokolt. Az alperes eljárása az Eütv. 77. §-ának (3) bekezdése szerint nem volt kifogásolható, ezért ebből a szempontból nem is

volt jelentősége annak, hogy a felperes a Ptk. 85. §-ának (1) bekezdése alapján jogosult volt-e az igényérvényesítésre, ahogy szintén emiatt szükségtelen volt a felperes által indítványozott előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése.

Alapítvánnyal kifogásolta a felperes azt is, hogy az ítélet kihirdetését megelőzően a tárgyalás ismételt megnyitására nem került sor, ezáltal nem biztosított számára lehetőséget az elsőfokú bíróság a keresetétől való elállásra, illetve annak leszállítására. A Pp. 218. §-ának (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy a bíróság az ítélet kihirdetését elhalassza, amennyiben a kihirdetés határnapját nyomban kitűzi és a határozatot a kihirdetés napjáig írásba foglalja. Ebben az esetben sor kerül a tárgyalás berekesztésére is, amelynek megtörténtéig áll módjában a feleknek az elsőfokú eljárásban nyilatkozatot tenni. A felperes emiatt alappal nem sérelmezhetette, hogy az elsőfokú bíróság a határozathirdetés alkalmával - mivel ekkor a korábban berekesztett tárgyalás újbóli megnyitására nem került sor - őt már nem engedte nyilatkozatot tenni. Tekintettel arra, hogy az alperes a felperes keresetétől való elállásához és ezáltal a per megszüntetéséhez nem járult hozzá a határozathirdetés alkalmával tett kijelentése szerint, a felperes szintén nem sérelmezhetette megalapozottan a per megszüntetésének az elmaradását, mert egyrészt a Pp. 160. §-ának (1) bekezdése értelmében a per érdemi tárgyalásának megkezdése után csak akkor állhat el a keresetétől, ha ahhoz az alperes hozzájárul, másrészt pedig a Pp. 146. §-ának (1) bekezdése értelmében az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig változtathatja meg a keresetét (állhat el a nem vagyoni kártérítés iránti követelésétől), ezért az elsőfokú bíróság nem követett el eljárásjogi szabálysértést azzal, hogy a tárgyalás berekesztését követően a felperes ilyen szándéka ellenére a tárgyalást nem nyitotta meg újból, hanem a határozatát kihirdette.

Az elsőfokú bíróság által meghatározott összegű perköltség leszállítására nem látott indokot az ítélet táblája, mert az a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja szerinti és tovább már nem mérsékelhető minimumösszegben került meghatározásra, továbbá a felperes által hivatkozott szempontnak - a hátrányos helyzetének - az ellenfél javára járó perköltség meghatározása szempontjából nem is volt relevanciája.

A leírtak miatt az ítélet táblája az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a beavatkozó javára másodfokú perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítélet táblája a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján határozta meg a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapuló teljesítési határidő mellett. Az alperesnek költsége nem merült fel, ezért ennek kérdésében határozni nem kellett. A pervesztes felperes személyes költségmentessége miatt le nem rótt 36 000 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam terhén marad. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítélet táblája a felperes pervesztességére

tekintettel rendelkezett a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése szerint, azt az állam viseli a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2011. március hó 16. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, dr. Riczu András s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő